

Arrest

nr. 97 947 van 27 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 7 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van 23 mei 2012 om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VALCKE, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 januari 2009 wordt de verzoekende partij, van Oekraïense nationaliteit in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 12 april 2009 en vervolgens tot 12 januari 2010.

Op 4 maart 2010 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten van 17 februari 2010 ter kennis gebracht.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 juni 2010 nr. X wordt het beroep tegen dit bevel verworpen.

Op 26 augustus 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 29 september 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Bij arrest van de Raad van 29 februari 2012 nr. 76 159 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 23 mei 2012 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

REDENEN VAN DE BESLISSING

O artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten ;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

O artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat haar zal afgeleverd worden.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met (...) om de volgende reden:

Aan betrokkene werd op 04/03/2010 een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen betekend.

Betrokkene heeft tevens op 26/08/2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 29/09/2011. Deze beslissing is op 07/11/2011 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ; Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Hoewel zij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

“(…)“

Op 23 mei 2012 wordt de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op repatriëring.

Op 7 juni 2012 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in. De voorziene repatriëring wordt geannuleerd.

Op 8 juni 2012 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) ter kennis gebracht. De verzoekende partij dient hiertegen een beroep in bij de Raad dat gekend is onder het rolnummer 100 537.

Op 2 juli 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad van 31 juli 2012 nr. 85 353 worden aan de verzoekende partij eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 10 augustus 2012 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Ter zitting van 12 februari 2013 wordt aan de raadsman van de verzoekende partij gevraagd welk belang zijn cliënt nog zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing die een bevel om het grondgebied te verlaten betreft dat reeds werd uitgevoerd.

De raadsman van de verzoekende partij stelt te volharden in het verzoekschrift. In het verzoekschrift haalt de verzoekende partij een vrees aan om terug te keren naar Oekraïne. Uit de stukken van het dossier en uit de informatie zoals die blijkt uit de elektronische rol van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat de verzoekende partij na de bestreden beslissing een asielpprocedure doorlopen heeft waarin haar asielaanvraag ten gronde werd behandeld. Aan de verzoekende partij werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het lijdt bijgevolg geen twijfel dat de vrees van de verzoekende partij ten opzichte van Oekraïne werd onderzocht. Gelet op de omstandigheid dat de bestreden beslissing reeds is uitgevoerd en op het feit dat de raadsman van de verzoekende partij geen concreet element aanhaalt dat nog zou wijzen op een concreet belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet meer getuigt van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET